

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Társadalmi és közgazdasági hetilap.

A „Muraszombat-járás Magyarosító- és Közművelődési Szakosztály“ hivatalos közlönye.

— HETEGYENEDIK MINDEN VASÁRNAP. —

Előfizetési ár:

Évesre 2 ft. Félévre 1 ft 50 kr. Egyes szám 10 kr.
 Az előfizetőt egyesületi tagoknak és községeknek 2 ft.
 Előfizetési pénsek és reklamátkák dr. KHAL ELEK ügy-
 védi irodájába (Veres ház) címre küldendők.

Felolvas szerkesztő: CSORNA JENŐ.

Társzerkesztő és kiadó: dr. KHAL ELEK.

Laptulajdonos: A muraszombati gazdasági főkegyelet.

Készíttető, levelek s egyéb szerkesztési közlemények

a szerkesztőséghez küldendők.

Hirdetési díj: 1 hasznos példator egyezri hirdetésnél 10 kr.
 többhazri hirdetésnél soronként 3 kr. Bélyegdíj 30 kr.
 Nyilváltó példatsza 25 kr.

Márczius 15.

A népszabadság pirkadó hajnalának közvetlen megszületése ez volt: polgártárs. Nincs az osztályegyenlőségnek közvetlenebb megszületése, mint ez. Ma negyvenkilenc éve e szóval köszönté magyar a magyart, ha főur volt, ha szegény. Legendái kellene a vérnéki népszabadság napjának, márczius 15-ének lennie, mert e nap volt a magyarra a történelemnek második dicső korszaka. A márcziusi ifjúság egyik vezetője Irinyi ugyanis ma 49 éve mondotta, hogy a történelemnek voltaképpen két nagy eseménye volt: egyik a kereszténység, mely egyenlővé tett minden embert az Isten előtt, másik a francia forradalom (mely a magyar önvédelmi harcoknak impulzust adott) mely egyenlővé tett a törvényt előtt.

Ha rekriminálni, sopánkodni lehetne e napon! . . .

Negyvenkilenc éve, hogy a hazafias szellem túladarása kivitté, miként tételes törvényeink legyenek az osztályegyenlőségről s vajh! — hol vagyunk ma az elméletben istenített demokracziáinkkal?

Pedig e szóval: polgártárs élt negyvenkilenc évvel minden ember! Az érintkezés közvetlensége ilyen-e 49 év után?

Nem adunk rá feleletet, mert nem a kritikai vizsgálódásoknak napja, de az öröme, a hazafias felbuzdulás. Aki sajjájává tette azon meggyőződést, hogy a történelem a tudományok anyja, az nem hunyhat szemet a korszakalkotó dicső napok eseményeire; a kinek lelkében kiolthatatlan lánggal lobog az édes magyar haza iránti olthatatlan szeretet: mindenkor kegyelettel s lelkesültség magasztos érzetével köszönti a márczius 15-ik napját.

Megelevenülnek lelki szemeink előtt e napon mind ama fenséges jelenségek, melyek közel egy félszázaddal ezelőtt bámulatra ragadták a világot s örömmel boríták hazánk minden nemesen érző fiának szívét; mintegy megmozdulni látjuk a sírokat, azok üregéből — habár csak egy percze — feljönnek dicső apüink szellemei. „Ki a multak emlékét híven őrizni nem képes szívében: jelen és jövő boldogságának dicső csarnokát építeni, alkotni képtelen.“ Ki megteled ezézik a volt

jókról, nem méltó istennek újabb áldó kegyelmére.

Joggal örülhet ma e hazának minden főrangú fia, mert büszkén tekintet vissza az emberszeretet ama magas ténnyére, midőn a magas rangnak önkényt, saját akaratkából magukhoz emelték embertestvéreiket, lemondottak ősi jogaikról, kiváltságaikról s megfenni igyekeztek az egyenlőség, testvériség, szabadság szép koszoruit.

Örülhetnek e napon minden népből és nemzetiségből való polgárai e hazának azon tudatban, hogy ama naptól fogva, nyelv- és valláskülönfélesége nem képez többé gátot, hogy a legmagasabb társadalmi állásokra is felküzdhesse magát az, kit tudományos képzettsége, elismerést érdemlő hű munkássága erre alkalmassá tesz, lett légyen anyanyelve magyar, tőz, vagy oláh — térden állva, vagy csak a fejét meghajtva, imádja bár az Istent, ki mindnyájunknak szerető édes atyja, — festetien dicsza, vagy kétágu koronával diszített bőcsöbben aludta bár gyermekálmait.

A márczius 15-iki ünnepek arra kellenének s arravalók lennének, hogy tegyünk fogadtalmit, legyünk valóban magyar honpolgárok, — szeretvén szívvel-lellekkel e hazát. Legyünk igaz test-

ÖNTÁRSZÁVÓ

Cseberből vederbe.

(Humoros uti kaland)

R. M. után szabadon átdolgozta: TÖRÖK ERNŐ.

(Folyt.)

„Hahaha — ez igaz, de uram, a bécsi vonat már meg is érkezett és el is indult; tehát bizony zárnunk kell.“

Ere már Kandi ur is felkiáltott: Jaj nekem, hat az én vendégem akkor hova lett, az én rég látott kedves Fáy barátom!

„Egy vidéki úas a pályaudvaron s itt az éteremben majd tőve tett bizonyos Kandi nevű urat“ — szól a pinczér.

— Hisz épen én vagyok az a szerencsétlen Kandi!

„Ejnye — felel a pinczér — pedig az a bizonyos utas sokáig vizsgálta is az ur arcát s csak azután távozott, fejét csóválgatva.“

— Hol találom most én őt, oh te boldogtalan vendégelő, művariatlan Kandi Zsig! jajgatott keservesen.

Egy bérszolgá adott végre felvilágosítást, hogy s keresett ur bórúdját ez előtt tán 8 percczel hordárral vitette el és gyalog indult befelé, mert mint mondá, jól esik neki a hosszú utazás után a szabad mozgás.

Kandi pápaszemét, botját ott feledeve, rohant tova, miket a pinczér a megívott kőbáyai árág kibotítására felrötéttetett.

Hosszú leplekkel romlás süsséggel tört folytán előre a mernők és gondoltá, hogy jó lesz bírójának utána kiáltani, azt csak majd meghallja Fáy.

Ere épen a levelelördő szolgába üközött Kandi, a ki őt felismerte s azt vélvén, hogy valami lüldő, segélyt ajánlotta föl.

Ez a jókakat is kibírhó meg tósdrából Kandi urat s dühösen fordult a szolgára:

— Hogy merészel engem feltartóztatni, mikor megerkezett, elveszett Fáy barátom utau nyargalok! Pusztulj!

„Lú-sza uram, hiszen azt a jó Fáy urat, hogy az Isten is áldja meg, még diákgyerek korából ismerem; olyan józaban fiala osott a mi birna kenyérünkben...“ — beszélt bizalmasan a postaszolgá.

— Tudom én mindazt — vágott közbe túrelmellenül Kandi — de most miac idm a régmultakról beszélni; hol var, hol látta az éi Fáy barátomat?

„A Drottya-utca sarkán fordult be s az utána meg szolgáta a „Fehér holló“ szállólat emilitte — volt a felelet. — Hi jól siet mernök ur, még elérheti, csak kiáltson utána, told meg a kérdést.“

Kandi agyszólván repült és éles hangon kiáltotta: „Fáy! Fáy!“

Az első álom édes karjában nyugzó likók felriadtak, egyik ablakot a másik u tá nyitítottak, hallgatóztak s majd kérdésközlök.

Kandi futott ihégy, hosszú lábzsarai hasították a levegőt:

„Hol a tüz? kiabáltak mindeu ollórók;

majd tuzoló szaralac szőre veyest a kíváncsi kozon-eggel

— Ott elül fut egy hosszú lábzsaru ember, az tulja bizonyosan, az kiáltoz, rajta utána!

A mernők mit s tudva arról, hogy mi történi mögötte, folyton kiabálta: „Fáy! Fáy!“

A szomszédos utcákat is felverte a vált túzjelés, minden oldalról tört előre a kíváncsiak serege a tuzolókat veszkürtére.

Dr. Fáy Palit cseades stájában megállította a vészjárma; Kandi val nem találkozott ugyan, mi baja lehet neki? Beteg lett-e, hirtelen el kellett-e utaznia?

E-zsbe jüött, hogy deák korában már végtelenül szórakozott volt. Egyszer föl szivarja sataközen elaludt, társát épen egész volt; kölcsönként eült tuzet; rá is gyujtott föl szivarjárta s ezt adta át társának, maga pedig az egészét tartotta mag é szivarja el.

Szüli hazánál vendégségre készültek; amint a konyhán keresztül ment, éles anyja sok teendje miatt kérte, hiszen cseurot a süteményre. Kandi barátunk derékasan megözta a süteményt. Mikor feleségt az ollártól hazavitte, a náznép előtt, nekiesett anyjának s őzsa vissza csökölta, mondván neki: „Édes kedves feleségem!“

A vidéken Kandi színházban volt egyszer ée épen első ízben a feleségével; a levegő nagyon meleg lévén, fölötököt lovatelték; az előadás végzetével saját öltö ysbe bujtatta a kis asszonykát, ki állott lélek lévén némán, észrevételn nem akarta a közönségöt csipelt hazáig fejje kabátját. (Mi volt otthon a táu, nem tuljút, nem voltuk jelen.) (Vége köv.)

